

730

142
27.10.96

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXVII Nr. 8-9

AUGUST-SEPTEMBRIE 1959

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116

Apare sub conducerea unui comitet

CUPRINSUL

Pribegia lui Iacob	A. Pălăsan
Slava Domnului Hristos	C. Chiorăscu
Lucrările agricole	D. I.
Poate fi stabilit locul Edenului	D. Popa
Lucrările anului geofizic	Redacția
Adevăratul ajutor	T. Cazan
O glorioasă aniversare	Redacția
Psalmul XV	I. Dănețiu
Orașe antice	M. Popa

Pribegia lui Iacob

„Dar Iacob era un om liniștit care stătea acasă la corturi“. Gen. 25, 27.

Iacob era meditativ, sîrguitor și cu prevedere. Pe el îl caracteriza virtuozitatea răbdătoare, vrednicia și prevederea. Dorea mult după dreptul de întii născut, care cuprindea binecuvîntări spirituale și pămîntești. Nu după bogăția tatălui său năzuia el, ci dreptul de întii născut spiritual era ținta dorințelor sale. De a comunica cu Dumnezeu, ca și dreptul Abraam, de a aduce jertfe de ispășire pentru familia sa, de a fi strămoșul poporului ales și al lui Mesia Cel făgăduit și de a cîștiga stăpînirea nepieritoare, ce era cuprinsă în făgăduințele legămîntului. Acestea erau privilegiile și onorurile care înflăcărau dorințele sale arzătoare.

MOTIVUL PLECĂRII LUI IACOV

Fuga lui Iacob de la casa părintească își are motivul în procedeul greșit al însușirii dreptului de întii născut. Deși de drept acesta revenea fratelui său Esau, Dumnezeu spusese încă înainte de nașterea sa: „Și cel mai mare va sluji celui mai mic“. Gen. 25, 23 u.p. Iacob trebuia să aștepte cu răbdare ca Dumnezeu să intervină în cazul acesta.

Mulți pretind a fi copii ai lui Dumnezeu, dar ei nu vor să creadă cauza lor în mâna lui Dumnezeu. Rebeca se căia amar, pentru sfatul cel rău ce-l dădu și ea nu mai văzu fața lui iarăși. Intr-o singură oră el făcu un lucru, pe care îl regretă, o viață întreagă. Amenințat cu moartea de mâna lui Esau, Iacov părăsi ca fugar vatra părintească. Inima îi era plină de durere. Remușcările îi chinuiau conștiința; evita întâlnirea cu oamenii spre a nu fi urmărit de fratele său înfuriat. Satana îl chinuia cu ispita că a pierdut pentru totdeauna binecuvîntarea cerului.

Era atât de deprimat sufletește, încît de abia mai cuteza să se mai roage. Plîngînd și cu o adîncă umilință el își mărturisii păcatul și ceru un semn, că nu va fi părăsit cu totul. El pierduse orice încredere în sine însuși și se temea, ca nu cumva Dumnezeuul părinților săi să-l fi lepădat.

DESCOPERIREA UNUI MINTUITOR ÎN NOAPTEA PRIBEGIEI

Plin de milă, Domnul descoperi lui Iacov tocmai ceea ce-i trebuia — un Mintuitor. Obosit de călătoria sa, pribeagul se culcă pe pămînt cu o piatră la căpătîi ca pernă. Dormînd, el văzu o scară luminoasă și strălucitoare, cu un capăt pe pămînt, iar cu vîrfurile pînă la cer. Pe această scară îngerii lui Dumnezeu se urcau și se coborau. Deasupra scării era Domnul măririi și vocea Sa fu auzită din cer. „Eu sînt Domnul Dumnezeuul tatălui tău Abraam, și Dumnezeuul lui Isaac“. Gen. 28, 13. Apoi referindu-se

în mod deosebit la singurătatea și strîmtoarea sa din prezent, i-au fost date cuvinte pline de mîngîiere și de îmbărbătare: „Iată, Eu sînt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge, și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi pînă nu vei împlini ce-ți spun“. Gen. 28, 15.

Această scară care fu descoperită lui Iacov în vis, a fost amintită și de Isus în convorbirea Sa cu Natanael: „De acum încolo veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorîndu-se peste Fiul omului“. Ioan, 1. 51.

Scara reprezenta pe Isus, mijlocul de comunicație prevăzut de către cer. Dacă El n-ar fi făcut prin meritele Sale punte peste prăpastia pe care o făcuse păcatul, atunci îngerii slujitori n-ar fi putut comunica cu omul cel căzut. Hristos, leagă pe om în slăbiciunea și neputințioșia sa cu izvorul puterii nemărginite.

Iacov se trezi din somnul său în adîncă tăcere a nopții, avînd în sine un simțămînt, că Dumnezeu este cu dînsul. „Cu adevărat Dumnezeu este în locul acesta“, zise el, „și eu n-am știut. Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor. Și Iacov s-a sculat dis de dimineață, a luat piatra pe care o pusese căpătîi, a pus-o ca stîlp de aducere aminte, și a turnat untdelemn pe vîrfurile ei“. Gen. 28, 16—18.

CĂSĂTORIA LUI IACOV

Consolat și încrezător în făgăduințele lui Dumnezeu și sub îndrumarea îngerilor cerești, Iacov și-a continuat călă-

toria, ducîndu-se „în țara celor ce locuiesc la Răsărit“. Gen. 29, 1. Iacov era un pribeag singuratic, cu picioarele rănite, fără nici o posesie, decît un toiag în mînă. Se oprește la un izvor unde-l întîmpină Rahela, fiica lui Laban. După cîteva săptămîni de ședere la Laban, se învoia împreună ca Iacov să servească șapte ani pentru Rahela.

În timpurile vechi era obiceiul, ca mai înainte ca o căsătorie să fie confirmată, să se plătească de mire o sumă oarecare de bani, după învoială; sau să achite această sumă în alte valori. Dar pentru cel care nu avea nimic, pentru a plăti o soție, mirele trebuia să lucreze pentru tatăl, a cărui fiică o iubea, socotindu-i-se zestrea după timpul lucrat.

Prin această datină veche se evita încheierea prea pripită a unei căsătorii și se oferea ocazie, pentru a se pune la încercare, atît adîncimea iubirii sale, cît și destoinicia de a-și întreține familia. În multe cazuri se întîmplă, că logodiții au prea puțină ocazie înainte de căsătorie, spre a face cunoștință în mod reciproc cu deprinderile și înclinațiunile lor firești, și atît cît privește viața lor zilnică, ei sînt într-adevăr străini unul față de altul cînd își unesc împreună interesele lor la altar. Prea tîrziu descoperă mulți că nu se potrivesc unul cu altul, și o viață întreagă de mizerie este rezultatul legăturii lor.

Șapte ani de servire credincioasă prestă Iacov pentru Rahela, „și anii aceștia i s-au pă-

rut ca vreo cîteva zile, pentru cã o iubea". Gen. 29, 20.

Egoismul și lãcomia din inima lui Laban, l-au împins ca printr-o înșelãciune, sã-i dea de nevastã pe Lea, în locul Rahelui, pe care Iacov o iubea mai mult. În cele din urmã Iacov se hotãrî sã mai serveascã alți șapte ani lui Laban, pentru ca Rahela sã-i poatã fi datã lui. Patrusprezece ani de muncã obositoare îl costã pe Iacov nu-mai ca cele douã fiece ale lui Laban sã-i poatã deveni sofiile lui.

IACOV, PĂSTOR CREDINCIOS

Iatã ce declarã Iacov despre perioada de timp cît a fost pãstor la Laban: „Am stat la tine douãzeci de ani; oile și caprele nu ți s-au stîrpit, și n-am mîncat berbeci din turma ta. Nu ți-am adus acasã vite sfîșiate de fiare; eu însu-mi te-am despãgubit pentru ele; îmi cereai înapoi ce mi se fura ziua, sau ce mi se fura noaptea. Ziua mã topeam de cãldurã, iar noaptea mã prãpãdeam de frig, și-mi fugea somnul de pe ochi. Iatã, douãzeci de ani, am stat în casa ta, ți-am slujit patrusprezece ani pentru cele douã fete ale tale, și șase ani pentru turma ta, și de zece ori mi-ai schimbat simbria". Gen. 31, 38—41.

Acest spirit de sacrificiu și devotament al lui Iacov s-a putut observa în mod deosebit la Domnul Hristos, care spune despre Sine: „Eu sînt Pãstorul cel bun. Pãstorul cel bun își dã viața pentru oi. Dar cel plãtit, care nu este pãstor, și ale cãru oi nu sînt ale lui, cînd

vede lupul venind lasã oile și fuge; și lupul le rãpește și le împrãștie". Ioan 10, 11, 12.

Pentru a salva oile Sale, Hristos își dãdu propria Sa viață, și El atrage atenția pãstorilor Sãi asupra unei iubiri dovedite în felul acesta ca model al lor.

Apostolul Petru, însușindu-și acest spirit de pãstor adevãrat, scrie tuturor subpãstorilor: „Pãstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastrã, nu de silã, ci de bunã voie, dupã voia lui Dumnezeu; nu pentru un cîștig mîrșav, ci cu lepãdare de sine. Nu ca și cum ați stãpîni peste cei ce v-au cãzut la împãrțealã, ci fãcîndu-vã pilde turmei". 1 Petru 5, 2, 3.

Apostolul Pavel, de asemenea scrie prin Duhul Sfînt: „Luați seama, dar, la voi înșivã și la toatã turma peste care v-a pus Duhul Sfînt, episcopi, ca sã pãstoriți Biserica Domnului, pe care a cîștigat-o cu Însuși sîngele Sãu. Știu bine cã, dupã plecarea mea, se vor viri între voi lupi rãpitori, care nu vor cruța turma". Fapte 20, 28, 29.

Comunitatea lui Hristos este rãscumpãratã cu sîngele Sãu și orice pãstor trebuie sã fie conștient, cã oile de sub ocrotirea sa au costat o jertfã nemãrginitã. Pãstorul care este pãtruns de spiritul lui Hristos va imita exemplul Sãu de tãgãduire de sine și se va sîrgui încontinuu pentru prosperitatea bunului încredințat lui, iar turma va spori sub îngrijirea sa.

Toți sînt somați sã dea socotealã exactã despre serviciul lor. Maestrul va întreba pe fie-

care pãstor: „Unde este turma care-ți fusese datã, turma de care erai așã de mîndru?" Ier. 13, 20. Acel care va fi gãsit credincios, va primi o rãsplãtã bogatã. „Astfel", zice apostolul, „cînd se va arãta Pãstorul cel Mare, veți cãpãta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei". 1 Petru 5, 4.

IACOV SE ÎNTOARCE ACASĂ

Cînd Iacov obosi de servirea lui la Laban, își propuse sã se întoarcã în Canaan. El zise cãtre socrul sãu: „Lasã-mã sã plec, ca sã mã duc în țara mea". Gen. 30, 25. El avea mai multe motive care îl determinau ca sã se întoarcã acasã. Chiar Laban deveni invidios pentru prosperitatea de care s-a bucurat Iacov la casa sa. „Iacov s-a uitat la fața lui Laban; și iatã cã ea nu mai era ca mai înainte". Gen. 31, 2. Nici cumnații lui Iacov nu-l mai puteau privi cu ochi buni din cauza geloziei pe care o aveau față de el pentru averea tatãlui lor.

Un singur lucru l-a fãcut sã întirzie atît de mult spre a nu se întoarce acasã în Canaan: teama de întîlnire cu Esau, frațele sãu. Dar amintindu-și de fãgãduința plinã de grație de la Betel, el aduse chestiunea în fața lui Dumnezeu și cãutã sfat la Dinsul. Într-un vis, primi asigurarea cã rugãciunea lui a fost ascultatã, și Dumnezeu îi spuse: „Întoarce-te în țara pãrinților tãi și în locul tãu de naștere; și Eu voi fi cu tine". Gen. 31, 3.

PALĂȘAN AUREL

SLAVA DOMNULUI HRISTOS

Tată vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii". Ioan 17,24.

Prin aceste cuvinte, Domnul Hristos Și-a arătat dorința Sa cea mare, pe care o are față de poporul Său, ca ei să fie acolo unde este El și să poată vedea slava Sa. Nimeni însă nu va putea să vadă pe Hristos în slava Sa — și aceasta să-i producă bucurie și fericire — fără ca mai înainte să-I fi înțeles umilința Sa, și fără să-și fi însușit prin credință meritele jertfei Sale.

În vederea mîntuirii, este o strînsă legătură între prima și a doua venire a Domnului Hristos. Apostolul Pavel se exprimă astfel în Evrei 9,28 : „Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mîntuire celor ce-L așteaptă“.

Dacă Domnul Hristos nu ar fi venit de prima dată ca să aducă jertfa Sa ispășitoare pentru păcatele noastre și dacă noi nu ne-am fi pus încrederea deplină în această jertfă

ispășitoare, a doua Sa venire în glorie nu ne-ar fi adus decât ceea ce scrie apostolul Pavel în 2 Tes. 1,9 : „Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui“.

Profeții de pe vremuri și-au făcut un subiect de studiu și de meditație din tainica legătură ce o observau între suferințele Domnului și slava Sa. Apostolul Petru descrie astfel această preocupare a profeților : „Proorocii care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mîntuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos care era în ei, cînd vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate“. 1 Petru 1,10,11.

Datorită faptului că separau aceste două evenimente, — suferințele lui Mesia, de slava Sa, — iudeii au ajuns în rătăcirii atît de mari, încît atunci, cînd El a venit ca Miel de jertfă, așa cum era simbolizat în tot ritualul Vechiului așezămînt, ei nu au fost în stare să-L recunoască drept „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii“, și nici să-L primească deci, ca atare.

Împărtășindu-se de aceste vederi ale iudeilor, ucenicii Domnului Hristos au ajuns și ei în această situație de a nu deosebi această fază atît de importantă a lucrării Domnului Hristos, și anume jertfirea Sa ca Miel al lui Dumnezeu. Pentru aceasta, Domnul Hristos a făcut o serioasă mustrare celor doi ucenici pe calea către Emaus, Și le-a zis : „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, cînd este vorba să credeți tot ce au spus proorocii ! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa ? Și a început de la Moise și de la toți proorocii și le-a tilcuit în toate Scripturile, ce era cu privire la El !“ Luca 24, 13—27.

Sfintele Scripturi ne descriu în multe locuri slava revenirii Domnului Hristos astfel :

„Cînd va veni Fiului Omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale“. „Căci Fiul Omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui“. Mat. 25,31; 16,27.

Datorită credinței în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, care își găsește punctul culminant în lucrarea pe care Mîntuitorul o săvîrșește în

timpul de față în Sfânta Sfințelor din ceruri, când ia în mod definitiv asupra Sa, păcatele mărturisite, regretate și părăsite, — Domnul Hristos face posibil celor credincioși „să se înfățișeze fără vină, înaintea slavei Sale“. Iuda 24 u.p. „Prin singele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său“. Evrei 10, 19, 20.

Privind spre măreția slavei în care Domnul Hristos era întrezărit de profeți că avea să vină a doua oară, profetul Maleahi își pune întrebarea „Cine va putea să sufere însă ziua (slăvită a) venirii LUI?“ (Mal. 3,2). Răspunsul este dat de sfântul Ioan, evanghelistul, care descrie astfel pe cei ce au prețuit jertfa și umilința

Domnului Hristos și s-au încrezut în ea : „Acestia,... și-au spălat hainele și le-au albit în singele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc fără încetare“. Apoc. 7,14 u.p. 15 p.p.

Cugetînd la slava arătării Domnului Hristos, apostolul Pavel scria astfel Comunității din Filipii :

„Ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți — adică la revenirea lui Hristos ; — nu avînd o neprihănire a mea... ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui!“ Filip. 3, 11.9.10.

Taina jertfei Domnului Hristos pe crucea de pe Golgota

explică toate celelalte taine. În lumina care se revarsă de la Golgota, atributele lui Dumnezeu care ne umpleau de frică și de cutremur, — sfințenia, măreția și slava Sa înfricoșătoare — ne apar frumoase și atrăgătoare. Gîndul la slava viitoare, ne trimite din nou la Golgota, și cînd Golgota e ceva viu pentru noi, atunci slava viitoare nu mai cuprinde nici o teamă pentru noi. Gîndul despre Golgota, deșteaptă în inima noastră emoții vii și sfinte. Acela care privește iubirea neîntrecută a Mîntuitorului, va fi înălțat în gînd, curățit în inimă și transformat în caracter.

El va privi cu bucurie spre arătarea slavei viitoare a Domnului, și va fi astfel găsit, „fără prihană, fără vină și în pace“. 2 Petru 3,14 u.p.

LUCRARILE AGRICOLE DIN LUNILE AUGUST ȘI SEPTEMBRIE

Sînt multe îndemnurile Sfinței Scripturi la muncă sîrincioasă și harnică. Începînd cu porunca a 4-a care are în cuprinsul ei îndemnul la muncă : „Șase zile să lucrezi și să-ți faci toate lucrurile tale“, pentru a avea apoi dreptul la odihna zilei a șaptea, sfaturile se înmulțesc sub felurite forme. Astfel în Proverbe 10, 4, 5, citim : „Cine lucrează cu o mînă leneșă sărăcește, dar mîna celor harnici îmbogățește. Cine strînge vara, este un om chibzuit, cine doarme în timpul seceratului este un om care face rușine“.

Vara este timpul strîngerii, îndeosebi a cerealelor, pentru ca în timpul iernii să nu se ducă lipsă.

Omul harnic face cinste oriunde, pe cînd cel leneș face rușine, — așa cum zise cuvîntul din Proverbe, care a fost citat mai sus. De aceea, fiecare să ne facem datoria oricînd în sectorul de activitate în care ne-am specializat sau calificat, iar agricultorul în țamura sa. Prezentarea lucrărilor ce trebuie îndeplinite în cursul fiecărei lunii, poate să fie de folos celor ce iau aminte la ele.

ÎN CULTURA MARE

În luna august se continuă recoltarea fasolei, a linteii a florii soarelui. Se recoltează porumbul timpuriu, cartoful, soia și cînepa de vară (sau tot lanul, dacă se urmărește numai producția de fuior). În a doua jumătate a lunii începe recoltarea primelor capsule deschise ale bumbacului.

În tot cursul lunii august se continuă arăturile adînci pentru semănăturile de toamnă.

Se cosesc în continuare lucernierele și trifoiștile, iar finul uscat se depozitează pentru iarnă în apropierea adăposturilor pentru vite.

Se topește inul și cînepa de fuior.

IN GRĂDINA DE LEGUME

Se continuă lucrările de îngrijire mai ales la culturile de toamnă. Continuă recoltarea la toate culturile arătate în luna iulie. Se începe recoltarea semințelor la legumele anuale. La sfîrșitul lunii se seamănă spanacul, salata și ridichile de lună pentru consumul de toamnă.

IN LIVADĂ

Se continuă lupta contra bolilor și dăunătorilor pomilor. La merii și perii cu rod se pun proptele pentru susținerea crengilor. Se continuă recoltatul caiselor, piersicilor, prunelor, merelor și perelor de vară.

Vara, ca și toamna, sînt anotimpuri „încununată de bunătățile Domnului“, cînd „pașii Săi varsă belșug“. Ps. 65, 11.

După ce prin muncă harnică și sîrguincioasă ne-am făcut datoria de a semăna, să ne dovedim credincioși, conștiincioși și cetățeni loiali și acum cînd adunăm roadele.

LUNA SEPTEMBRIE

În cartea Proverbelor lui Solomon, găsim multe sfaturi și îndemnuri în legătură cu valoarea muncii, cu necesitatea prețuirii ei și foloasele ce decurg din îndeplinirea ei în mod conștiincios. Astfel, în Prov. 28, 19 citim: „Cine își lucrează cîmpul, are belșug de pîine;

dar cine aleargă după lucruri de nimic, are belșug de sărăcie“. Creștinul, — credincios principiilor biblice care îi recomandă întii munca, și numai după aceea îi vorbesc despre odihnă, — se va strădui să se conformeze și sfaturilor apostolului Pavel scrise în epistola către Tit 3, 14 și 1 Tes. 4, 11: „Trebuie ca ai noștri să se deprindă să fie cei dintii în fapte bune și să nu stea neroditori“. „Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi și să lucrați cu mîinile voastre cum v-am sfătuit“.

Toamna este cu deosebire timpul strîngerii roadelor; și de sîrguința cu care s-a semănat, va depinde în mare măsură belșugul recoltei ce urmează a fi adunată.

În luna septembrie începe recoltarea porumbului; se recoltează din plin bumbacul, orezul, porumbul pentru siloz și începe recoltatul soiurilor tîrzii de cartofi, al ricinului, sfeclei de zahăr și sfeclei de nutreț.

Terenurile eliberate de culturile tîrzii (porumb, cartofi, sfeclă, orez), se ară adînc și se lasă negrăpate peste iarnă. Dacă însă urmează să se semene cu cereale păioase de toamnă, arăturile se grăbează și se tăvălugesc pentru a putea semăna imediat în condiții bune.

Se continuă lucrările de îngrijire la culturile pentru consum de toamnă.

Se continuă recoltarea tomatelor (roșiilor), ardeilor, pătlăgelelor vinete, castraveților, dovleceilor, fasolei, mazării, bamelor, gogoșarilor, etc.

Către sfîrșitul lunii începe recoltarea și la spanac, salată și la ridichiile de lună care s-au semănat pentru consum de toamna, precum și la ceapa de apă. Parcelele rămase libere se ară și se pregătesc pentru în-sămînțarea de toamnă a spanacului și salatei.

IN LIVADĂ

Se continuă lucrările pentru înființarea de noi plantații de pomi.

Se strîng proptelele de la pomii ale căror fructe au fost recoltate.

Se continuă recoltarea prunelor, piersicilor, merelor și perelor și începe recoltarea gutuilor de vară și nucilor.

IN VIE

În viile pe rod se continuă culesul strugurilor de masă și se urmărește mersul coacerii strugurilor tîrzii pentru a se stabili data culesului.

INGRIJIREA ANIMALELOR

Se introduc în hrana animalelor nutrețurile suculente.

Începe pregătirea adăposturilor pentru iernarea animalelor.

Lucrînd cu trageră de inimă și cu entuziasm, se va împlini cu noi cuvîntul Scripturii care zice: „Cine muncește, pentru el muncește“. Prov. 16, 26 p.p. „Cine treeră grîul, îl treeră cu nădejdea că va avea parte de el“. 1 Cor. 9, 10 u.p.

POATE FI STABILIT LOCUL EDENULUI?

„Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit...” Gen. 2, 8.

De-a lungul veacurilor, printre mii de alte probleme cu care cercetătorii Bibliei, arheologii, istoricienii și geografilor, au fost confrunțați, problema identificării locului unde a fost așezat Paradisul, grădina sădită în Eden spre răsărit, a ocupat un loc de frunte. S-au enunțat teorii mai mult sau mai puțin veridice și documentate, și s-au indicat locuri de pe suprafața pământului, ca fiind — probabil — locul vechiului Eden.

În studiul de față, studiu ce formează o succintă prezentare a problemei și teoriilor referitoare la locul vechiului Eden, vom înfățișa aspectul acestei probleme într-un mod cât se poate de obiectiv.

Deși faptul că vom ajunge să cunoaștem sau nu, locul unde a existat Edenul cu Paradisul său minunat nu va influența nici pozitiv și nici negativ mântuirea noastră, nefiind esențială pentru mântuirea celui ce crede, totuși cunoașterea unor asemenea probleme pe care scurgerea veacurilor le aduce în prim plan, nu va face decât să ne îmbogățească cunoștințele noastre în ceea ce privește problemele istoriei și geografiei Bibliei.

Cuvîntul — PARADIS — pe care noi îl folosim atunci cînd ne referim la Grădina Edenului, este de origine Persană și însemnează parc. Cuvîntul Ebraic pentru Paradis — *pardes* — se găsește numai de cîteva ori în V. Testament (*Neemia* 2, 8; *Ecl.* 2, 5; *Prov.* 4, 13), dar referindu-se mai degrabă la copaci, decît la numele grădinii Eden. Cuvîntul Paradis (grecește „*paradeias*“) a fost aplicat la origine la căminul primilor noștri părinți și anume de traducătorii Septuagintei. Expresia grecească „*paradeias*“, așa cum este întrebuintată de scriitorii antici, apare ca înfățișînd o mare suprafață de pămînt, înconjurată cu ziduri puternice, care abunda în pomi, boschete, plante de grădină, în care sînt păstrate animale într-o libertate mai mare sau mai mică, după cum sînt ele mai feroce sau mai pașnice. Acest termen, combină de minune expresiile noastre moderne de parc, grădină zoologică, și coresponde de minune ideii orientale de grădină.

Acest termen este folosit de traducătorii greci ai Pentateucului din secolul al III-lea în D. Hr. pentru a înfățișa grădina pe care Dumnezeu a sădit-o în Eden, ca reședință a primilor noștri părinți. A urmat apoi traducerea Latină — Vulgata — și alte versiuni, pînă cînd expresia — PARADIS — a devenit aproape un nume propriu care denotă un loc al binecuvîntării și fericirii și probabil că este cel mai potrivit termen pentru a exprima ideea cuprinsă de obicei în termenul „GRĂDINA EDENULUI“, pe care îl poate furniza vreo limbă pămîntească.

După descrierea lui Moise înfățișată în Geneza, grădina era situată în partea de răsărit a țării numită Eden — un cuvînt care în Ebraică însemnează — plăcut sau plăcere. Înfățișarea Edenului este descrisă astfel: „Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit. Un rîu ieșea din Eden și uda grădina; și de acolo se împărțea și se făceau patru brațe. Numele celui dintîi este Pison; el înconjoară toată țara Havila. Numele rîului al doilea este Ghihon; el înconjoară toată țara Cuș. Numele celui de al treilea este Hidechel (Tigru) ...Al patrulea rîu este Eufratul“ Gen. 2, 8, 10—14.

Cu greu se mai poate găsi un loc în lumea aceasta în care să nu se fi căutat locul indicat în raportul Scripturii. În Asia, Africa, Europa, America și meleagurile Tătărăști, pe malurile Gangelui, China, Ceylon, în zona subecuatorială și Mesopotamia, în Siria, Persia și Babilon, în Arabia, Palestina și Etiopia, lângă munții Libanului, Antilibanului și Damasc. În sfîrșit a fost plasat chiar și în interiorul pământului. Deci nu a rămas loc unde să nu fie plasată grădina pe care Dumnezeu a făcut-o pentru Adam. Un lucru rămîne cert, întrucît este arătat în mod expres în raportul Scripturii și anume: că Dumnezeu a sădit grădina paradisului pe pămînt, pentru Adam; de aceea ne vom concentra asupra a două teorii care au întrunit majoritatea aprecierilor celor competenți în materie.

S-a afirmat că oricum, indiciile prin care Moise caracterizează locul ce trebuie identificat, sînt suficiente și hotărîtoare, totuși probabile și

nicidecum certe, pentru ajungerea la un rezultat pozitiv.

Stabilind faptul cel mai puternic și de necontestat, acela al cunoașterii râurilor Tigru și Eufratul, ca fiind două din cele patru râuri ale Edenului, lucrul acesta este de o foarte mare însemnătate; iar cei mai exacti cercetători, nu au căutat Paradisul mai departe de aceste două râuri. Tigru și Eufratul fiind identificate ca fiind două din râurile Edenului, a mai rămas totuși mult de stabilit pentru a alege locul grădinii, întrucât unii îl situează lângă locul de unde izvorăsc aceste râuri, iar alții, în partea de jos, spre vărsare.

Susținătorii primei ipoteze, consideră că cele „patru brațe“ (sau capete după alte traduceri), se referă la „izvoare“, și deci e un lucru natural să se caute paradisul într-o regiune muntoasă sau deluroasă, care ar fi singura în stare să furnizeze apă pentru cele patru râuri. Alții însă, aceia care fixează locul grădinii în extremitatea cealaltă (spre vărsare) a celor două râuri cunoscute, consideră cele patru brațe (sau capete), nu ca referindu-se la izvoare, ci ca fiind niște canale — adică Tigru și Eufratul unite mai înainte ca el să intre în grădină și care se desparte iarăși când iese din grădină și care se varsă în golful Persic prin două guri — formînd în felul acesta patru canale; două dincolo de grădină, iar două dincoace de grădină și fiecare numindu-se cu nume diferite. Rîul sau canalul, spune un comentator, trebuie să fie căutat ca un drum care trece sau traversează o pădure și despre care se poate spune că se împarte în patru căi, fie că această despărțire se produce în partea de sus a grădinii, fie în partea de jos a ei. Avînd în vedere aceste lucruri, unii cercetători sînt mulțumiti a considera prezentul Shat-el-Arab (singurul fluviu care este format prin confluența Tigrului cu a Eufratului și care se desparte iarăși la vărsarea în aolful Persic), ca fiind rîul care trecea prin grădină. Un alt cercetător arată că aceste două râuri mari, au avut fiecare un curs deosebit pînă în timpul lui Alexandru, și că nu mult timp după aceea ele s-au unit. S-a emis de asemenea ipoteza că această contopire și apoi iarăși despărțire a lor a avut loc fie în timpul lui Moise, fie înainte de potop. Potopul trebuie că a dat loc la mari schimbări în albia acestor râuri și a altor râuri, și de asemenea că și alți agenți ai naturii mai mici decît potopul, au influențat desigur schimbarea albiilor acestor râuri.

Lucrul acesta se poate vedea nu numai printr-o cercetare a țării, ci amintirea acestor evenimente se păstrează în tradițiile locale și sînt arătate în scrierile istoricienilor și geografilor Arabi.

Astfel, din cele două posibilități una fixează Paradisul în Armenia între izvoarele Tigrului, Eufratului, Fasis și Arax, iar cealaltă identifică Edenul, cu regiunea dintre Bagdad și Basra; iar în acest loc, unii fixează grădina în apropierea ultimului oraș, în timp ce toți ceilalți mult mai prudenți, afirmă numai că ea se află într-o parte a aceluși teritoriu, unde o atare alipire și despărțire a Tigrului și Eufratului a avut loc.

Prima ipoteză plasează desigur Edenul în Armenia într-un spațiu bine delimitat, și anume de unde își trag apele nu numai Tigru și Eufratul ci și celelalte două mari râuri cunoscute azi ca Arax și Fasis. Iar dacă le considerăm pe acestea ca fiind Pison și Ghihon, din Geneza, atunci se întrunesc toate condițiunile cerute. Aceste două râuri din urmă, curg în direcție opusă Tigrului și Eufratului, și udă țări ce au fost locuite de triburi ce au avut puține legături cu Evreii. Fiind o perioadă mare de timp, legătura lor cu Paradisul a fost uitată. Admițînd că acestea au fost râurile Edenului, atunci țara dintre Fasis (Pison) poate fi identificată cu țara Havila; în timp ce partea cealaltă cuprinsă între rîul Arax (Ghihon), poate fi recunoscută ca fiind teritoriul lui Cuș.

Cele prezentate sau indicate mai sus, nu sînt decît unele din numeroasele teorii cu privire la subiectul în discuție.

Astfel, în timpurile mai recente, un anume Wilford plasează Edenul în munții Indiei. Această ipoteză a întrunit la timpul ei o largă adeviziune din partea cercetătorilor. Sustinerea lui este următoarea: „Situarea Paradisului în Armenia de unde izvorăște Tigru și Eufratul cum și Araxul și un braț al rîului Fasis, cu unele rețineri este foarte plauzibilă, ceea ce se obiectează totuși acestei ipoteze este faptul că omenirea nu putea să meargă de la Est (Gen. 4, 16) spre Babilon, dacă Armenia este locul unde a poposit corabia lui Noe după potop și deci Armenia nu poate fi locul Paradisului așa cum se susține“. (Cercetări asiatice, vol. VI, p. 455).

„Dar așezarea Paradisului în Caucazii Indiei sau munții Imaus, întrunește toate condițiile cerute de cele spuse în raportul Biblic. Munții furnizează izvoarele apelor; din acești munți

izvorăsc mari riuri. Paradisul avea patru riuri ; din acești munți izvorăsc patru riuri și destul de aproape între ele. Omenirea a călătorit spre Est, iar acești munți sînt la Est de Babilon“.

Ca să mai amintim cîteva teorii, putem spune că un anume Rudbeck, un Suedez, a plasat Edenul în Scandinavia. Țarul Petru cel Mare a fost încunoștiințat că Edenul ar fi fost în Siberia. Cea mai năstrușnică idee este aceea a lui Hasse, un german, care în cartea sa „Descoperiri în istoria antică a lumii și a omenirii“, nici mai mult, nici mai puțin, plasează Edenul în Prusia.

Din cele schițate pînă acum, cea mai plauzibilă (totuși și aceasta cu incertitudine), este aceea care plasează Edenul în Armenia, pentru că de aici izorăsc cele două mari riuri cunoscute — Tigru și Eufratul. Alături de aceasta stă ipoteza existenței Edenului pe Shat-el Arab, format prin contopirea Tigrului cu Eufratul, pentru ca despărțindu-se iarăși, să se verse în golful Persic prin două estuaruri principale. Dar și acestea au început să se clatine sub povara dificultăților și a îndoielilor dacă în adevăr poate fi stabilită cu certitudine așezarea Edenului, avînd în vedere acțiunea potopului asupra scoarței și reliefului pămîntului.

Greșeala fundamentală a multor cercetători, pare să fie aceea că descrierea Biblică a Edenului este în mod obligatoriu în legătură cu unele țări, riuri și alte localități care încă există pe suprafața pămîntului. Dar exactitatea acestora este pe bună dreptate pusă la îndoială. Este adevărat că noi mai găsim unele nume de țări și riuri care sînt menționate în raportul Biblic, și care după potop au fost aplicate unor riuri și țări de după potop ; dar oare pentru Noe, nu era ceva natural ca să dea obiectelor și locurilor lumii de după potop, aceleași nume ca înainte de potop ? Identitatea obiectelor nu urmează în nici un fel pe aceea a numelor. De fapt, aproape fiecare nume al unui rîu, sau a unei țări care se întilnește în descrierea Paradisului, a fost dată mai multor riuri și țări din lumea postdeluviană. Astfel — Pison — în general, însemnează „izvor“. Iar Ghihon sau Shoon (de la un cuvînt ce însemnează — a fișni) a fost întrebuințat pentru a arăta un rîu.

În Hidechel, unii găsesc rădăcina atît pentru Indus (Hid-Hind) cît și pentru Dijlat sau Tigru. De asemenea au existat două Havila. Una locuită de un trib semit (Gen. 10, 29), iar alta locuită de Hamiți (Gen. 10, 7).

Din toate acestea putem trage următoarea concluzie împărtășită și de comentatorii advențiști pe deplin competenți în probleme Biblice.

Locul unde a fost așezat Edenul este necunoscut. Atît de mult a schimbat potopul forma originală a pămîntului, înfățișarea lui, încît a identifica astăzi locurile de atunci, este ceva imposibil.

Așa după cum am văzut, mulți cercetători au depus eforturi considerabile pentru a clarifica aceste versete din Gen. 2, 10—14 ; dar o explicație satisfăcătoare poate că nu se va putea da niciodată pentru că după potop, suprafața pămîntului mai semăna foarte puțin cu aceea ce era ea înainte de potop. O astfel de catastrofă cu ape care au depășit cu mult cele mai înalte vîrfuri ale munților, nu se putea să nu fi schimbat fața pămîntului, căci „s-au rupt toate izvoarele adîncului celui mare“. Gen. 6, 11 u.p.

De aceea astăzi, noi nu putem spera să identificăm termenii geografici antedeluvieni, cu aceia ai noștri de astăzi, cu singura excepție, și anume aceea a faptului că Inspirația divină ar face cîndva acest lucru.

Este știut că numele rîului — Pison — este necunoscut și nu apare în nici o altă sursă nebiblică. Și chiar în Biblie, nu apare decît o singură dată. Părerile unor cercetători care-l identifică cu Indusul sau Gangele din India, cu Nilul din Egipt sau cu rîurile din Anatolia, teorii care le-am expus spre cunoștință mai sus, nu prezintă nici o valoare.

Un lucru pe care Spiritul Profetic îl dezvăluie este faptul că : „Grădina Eden“ rămase încă mult timp pe pămînt, după ce Adam fu izgonit din cărările ei plăcute. Adam, avu încă mult timp privilegiul să privească patria nevinovăției... La porțile Paradisului el își înoui votul lui de ascultare față de acea Lege, a cărei călcare îl izgonise din Eden. Cînd fluviul nelegiuirii se întinse peste lume... iar potopul acoperi pămîntul — mîna care plantase pămîntul îl luă de pe pămînt.

Cît despre rest, tot Moise ne spune prin inspirație divină în ultima carte a Pentateucului : „Lucrurile ascunse sînt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sînt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie...“ Deut. 29, 29.

„O glorioasă aniversare“

= 15 ani de la ziua eliberării =

Sînt lucruri în această viață, a căror evocare dau loc în sufletele noastre la valuri de recunoștință și mulțumire.

Avem minunata ocazie de a comemora în pace și cu un bogat bilanț de realizări măreața zi de 23 August. Au trecut 15 ani de la înfăptuirea marelui act istoric din 23 August 1944, eveniment luminos și fericit pentru viața poporului nostru și deci și pentru noi credincioșii adventiști de ziua a șaptea.

„La a 15-a aniversare a eliberării sale din jugul fascist, poporul nostru privește cu mîndrie drumul străbătut într-un deceniu și jumătate de viață liberă. Sînt ani de propășire a țării într-un ritm fără precedent pe tărîm politic, economic, cultural, ani cînd pe întreg cuprinsul țării, din îndepărtatul Maramureș și pînă la tărîmurile Mării Negre, s-au înstăpînit și consolidat rînduiri noi, ani în care poporul nostru a înaintat cu pași mari spre țelul luminos al orînduirii socialiste. Pe fondul acestor mari înfăptuiri, ziua de 23 August 1944, cînd poporul român, eliberîndu-se de sub jugul fascist a pornit să-și făurească o viață nouă, apare în întreaga sa însemnătate, ca o cotitură decisivă în istoria României“.

„23 August își are rădăcinile în lupta dusă timp de decenii de oamenii muncii, împotriva exploatării, împotriva domniei bunului plac, împotriva fascizării țării, împotriva războiului dezlănțuit de forțele negre ale fascismului, pentru ieșirea României din acest război hitlerist, pentru eliberarea patriei“.

De o însemnătate hotărîtoare pentru soarta poporului nostru, ca și a tuturor popoarelor lumii, au fost strălucitele victorii ale oștilor sovietice eliberatoare, care au sfărîmat puterea militară hitleristă, și au eliberat popoarele de dezastrul acestui război.

„In timpul celui de al doilea război mondial, — arată tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej—

vitezele armate Sovietice dînd lovituri zdrobitoare hoardelor fasciste, au eliberat și țara noastră de jugul imperialismului hitlerist, dînd putință poporului nostru să-și ia soarta în propriile sale mîini, să pășească pe drumul revoluției populare și să-și construiască viața corespunderă cu năzuințele sale și cu interesele sale vitale“.

Cei vîrstnici, au încrustat în memorie amarele amintiri ale vremurilor apuse. În vremea aceea drepturile politice erau desființate. Libertatea religioasă era restrînsă atît de mult, încît, devenise aproape inexistentă. Celelalte libertăți cetățenești de asemenea erau sugrumate. În țară domnea o teroare insuportabilă. Pretutindeni bîntuia cu o furie ne mai pomenită o întreită prigoană; politică, religioasă și rasială. Ca urmare a acestei prigoane, numeroși cetățeni sufereau în lagărele de internare. Alții zăceau între zidurile închisorilor. Pe lîngă toate acestea, țara gemea sub poverile unui război pe care nimeni nu-l dorise, dar pe care potențații vremii îl dezlănțuiseră fără să consulte masele populare, făcînd astfel jocul hitleristilor. Acest nenorocit război prilejuia cheltuieli enorme, impunea populației restricții neasemuit de mari, și făcea sute de mii de jertfe omenești.

Odată cu memorabila zi de 23 August 1944, s-a pus capăt tuturor acestor nenorocite stări de lucruri.

Scuturînd cătușele la 23 August 1944, poporul nostru a putut să se dedice de aci înainte unzi munci rodnice, aducătoare de belșug și fericire. „Ca apele unui izvor desferecat a irumput energia creatoare a maselor populare“. În decursul a 15 ani s-au înfăptuit multe și însemnate realizări.

„Mari prefaceri revoluționare au înnoit într-un deceniu și jumătate chipul țării, al tuturor regiunilor ei. De la sondele petrolifere care au împînzit Oltenia — odinioară țînutul

cobilițașilor plecați de mici la oraș după o pâine grea și amară — pînă la mîndrele căldiri ale laminorului din Roman sau fabricii de rulmenți din Birlad, ale giganticului complex chimic în construcție de la Borzești sau ale fabricii de antibiotice din Iași — pretutindeni te întîmpină imaginea unui imens șantier, a unei țări în plină și înfloritoare dezvoltare industrială“.

Masele populare de la noi din Țară apreciază la justa lui valoare memorabilul act de la 23 August 1944. Trecînd în revistă însemnatele realizări obținute pe toate tărîmurile, oamenii muncii din Republica Populară Romîna au bun temei să se bucure de roadele străduințelor lor.

Advențiștii de Ziua a Șaptea din Republica Populară Romîna întîmpină cea de a 15-a aniversare a actului de la 23 August 1944 cu multă bucurie. În anii care au precedat cîntura de la 23 August 1944, advențiștii de ziua a șaptea au avut de suferit nespuse de mult, ca urmare a dictaturii fasciste. Guvernauții din vremea aceea au dezlănțuit împotriva noastră o cruntă prigoană religioasă. Prin efectul unor măsuri nedrepte și discriminatorii au fost puși în afara

legii. Batjocura, maltratarea și întemnițarea a fost partea noastră în vremea aceea.

În condițiile înaintării vertiginoase a armatei sovietice și victoria însurecției armatei condusă de P.C.R. au făcut ca regimul de dictatură fascistă să se prăbușească la 23 August 1944. Măsurile de represiune îndreptate împotriva cetățenilor au devenit inoperante. Legile și dispozițiunile cu caracter discriminator au încetat de a-și mai avea aplicațiunea. Un decret de grațiere a pus în libertate pe toți cei condamnați din motive politice, religioase sau rasiale. Bunurile confiscate prin efectul unor legi nedrepte, au fost redatăe Bisericii. Casele noastre de Rugăciune și-au redeschis porțile și exercitarea cultului a început să se desfășoare în cea mai deplină libertate.

Astăzi, la cea de a 15-a aniversare a zilei de 23 August, inimile noastre tresaltă de bucuria mulțumirii și libertăților de care ne bucurăm, cum și de dorința de a lupta pentru înfăptuirea dezideratului tuturor oamenilor conștienți din lumea întreagă — Pacea —

Ne alăturăm țelului unanim exprimat așa de plastic și înălțător — „RĂZBOI, RĂZBOULUI — LUMII PACE“.

D. POPA

LUCRĂRILE ANULUI GEOFIZIC INTERNAȚIONAL CONTINUĂ!

În secția Seismologică a Observatorului, se lucrează intens. Sarcina principală a secției, în cadrul lucrărilor A.G.I., a fost elaborarea buletinului seismic precum și a buletinului de agitație microseismică. Operații care se executau și înainte, dar care, cu prilejul A.G.I. și apoi în continuare, au căpătat o amploare deosebită, îndeplinindu-se după instrucțiuni precise, pentru ca datele tuturor țărilor să poată fi corelate.

Buletinul seismic, cuprinzând toate datele de observație asupra cutremurelor înregistrate de cele cinci stații seismice din țara noastră, se editează lunar și se expediază la 180 de stații seismice din toată lumea. Aceste date, împreună cu cele ale țărilor care continuă lucrările A.G.I., servesc la studiul seismicității pământului (localizarea epicentrelor pe suprafața pământului, stabilirea zonelor cu cutremure mai dese și intensitatea acestora), la studiul structurii interne a pământului, studii asupra energiei emise de cutremure, etc.

Buletinul de agitație microseismică a căpătat, de asemenea, o mare amploare. Se fac măsurători de mare rigurozitate asupra agitației microseismice, — această „respirație a pământului“, cum i se spune (oscilațiile permanente de mică intensitate ale pământului, provocate de factori ca înghețul și dezghețul, vântul, variațiile de presiune ale aerului, valurile oceanice și marine etc.). Un

exemplu al fineții și preciziei cu care se lucrează: pe înregistrările făcute la București se observă microseisme produse atât de Marea Neagră, cât și de Oceanul Atlantic. În zilele și intervalele mondiale (în care se petrec anumite fenomene fizice care influențează agitația microseismică), măsurătorile de agitație microseismică nu se execută din șase în șase ore, ca de obicei, ci din oră în oră.

Pe baza acestor date, transmise de toate țările care colaborează la continuarea lucrărilor A.G.I., se trag concluzii științifice importante și se stabilesc cele mai bune metode de cercetare.

Totodată, țara noastră își aduce contribuția la întocmirea unei hărți seismo-tectonice a Europei, pentru care se studiază intens seismicitatea și raionarea seismică a teritoriului țării noastre. Acestea, pe lângă alte lucrări care se fac în continuarea lucrărilor A.G.I.: cercetări asupra mecanismului de producere a diferitelor cutremure din țara noastră, cercetări asupra structurii scoarței pământului pe teritoriul nostru, etc.

...La secția astronomică a Observatorului. Și aici, se desfășoară o activitate rodnică, în continuarea lucrărilor Anului Geofizic Internațional.

Pentru determinarea timpului uniform, se fac, din sala meridiană observații asupra momentului trecerii diferitelor stele la meridianul local al

Bucureștiului; se recepționează un mare număr de semnale orare (emise de Moscova, Tașkent, Pontoise etc.) pe cilindrul unui orologiu de cuarț (al căror momente de recepționare se poate determina foarte precis) etc. Toate rezultatele cercetărilor sînt expediate lunar Biroului Internațional al orei de la Paris, precum și celor două Centre Mondiale de la Moscova și Washington.

Un loc important în continuarea lucrărilor A.G.I. îl ocupă de asemenea observațiile soarelui. Se fac în continuare observații asupra fotosferei, (suprafața vizibilă a soarelui, pe care apar petele solare), determinându-se zilnic indicele activității solare; observații asupra cromosferei (stratul imediat înconjurător al soarelui, în care se produc erupții solare) pentru detectarea erupțiilor, prin urmărirea fotografică și vizuală zilnică a soarelui timp de două ore, interval în care se execută fotografiile ale soarelui din trei în trei minute. Rezultatele observațiilor asupra soarelui se trimit la Centrele Mondiale de la Kislovodsk și Zürich.

Continuă observațiile asupra sateliților artificiali ai pământului. Cel de-al III-lea satelit sovietic al pământului a fost urmărit, în ultimele trei luni, noapte de noapte, cînd a trecut deasupra Bucureștiului. O mare parte din aceste observații au fost făcute în cadrul muncii patriotice a tineretului din Ob-

servator. De o săptămână, însă, e... pauză: satelitul a trecut în emisfera sudică.

S-ar părea, după toate acestea, că mai lipsește un amănunt caracteristic al Anului Geofizic Internațional: „alertele“. Ele nu mai sînt anun-

țate nici prin posturile de radio, nici prin presă. Lipsesc, oare? Cîtuși de puțin! Observatorul Astronomic primește telegramele respective, de la Centrele Mondiale prin intermediul Institutului Meteorologic Central de fiecare dată

cînd au fost observate pe scare erupții mai mari de gradul II, care au drept urmare furtuni magnetice pe pămînt.

Lucrările Anului Geofizic Internațional — această uriașă campanie științifică mondială — merg înainte...

„Informația“, 24.VI.1959

TITU CAZAN

ADEVĂRATUL AJUTOR

Putem ajuta mai bine și mai cu folos pe cei în lipsă dacă le dăm învățături practice. De obicei, cei ce n-au fost învățați în viața lor să lucreze, nu sînt obișnuiți să muncească, să fie harnici, economi și cu jertfire de sine. Ei nu știu să se administreze. Adesea, din neglijență, sau din lipsă de judecată dreaptă, ei risipesc ceea ce le-ar fi fost de ajuns să-și întrețină familia cu îndestulare, dacă ei ar fi fost cu grijă și economi. „Bucate multe sînt în țarină, dar multe se distrug din lipsă de judecată“. (Prov. 13, 23). „Putem fi gata a dăruirii celor în lipsă, și totuși să le facem rău cu aceasta, învățîndu-i să depindă de alții. O asemenea dărnicie încurajează în oamenii lipsiți, egoismul și rămînerea în starea de a nu se putea ajuta singuri.

„Cel ce lucrează își cîștigă nu numai mijloacele de trai, ci și o încredere sănătoasă în puterile sale proprii“. Dacă este dăunător cuiva să creadă despre sine lucruri prea mari, „să aibă despre sine o părere mai înaltă decît se cuvine“, (Rom. 12, 3) nu este mai puțin ade-

vărat că cel trîndav pierde simțul demnității sale. El capătă idei greșite despre viață și despre semenii săi. El disprețuiește pe cel ce trudește; pe sine însă se socotește mai dibaci, fiindcă poate trăi fără să se ostenească prea mult. De la a primi degeaba, la a lua degeaba, nu e decît un pas; și furtul și viciile sînt aghiotanții leneviei.

Cei ce nu lucrează și nu cîștigă nimic sînt copleșiți treptat de simțul demoralizator că ei nu sînt buni de nimic. Acest simț înjosește moralicește. „Omul care și-ar put a cîștiga singur existența nu are dreptul să fie ajutat de alții. Proverbul inventat de unii că „lumea e datoare să-mi asigure mie mijloacele de trai“, cuprinde în sine elementele falsului, ale înșelătoriei și a furtului. Lumea nu datorează mijloacele de trai nici unui om care e în stare să lucreze și să-și cîștige singur existența.

Deși ar părea de necrezut, totuși cei ce trăiesc din mila altora, pot ajunge și ei extravaganți. Am cunoscut o persoană care pretindea în mod zgomotos să fie ajutată, dar

care arunca la cîine mîncarea ce-i rămînea.

Nu este în intenția noastră de a întrista pe nimeni pe nedrept. Trebuie să facem deosebire între cei ce nu pot să se întrețină și cei cărora nu le place să lucreze.

O veche zicală populară vorbește despre unii, care „îți dau cu lingura, dar cu coada îți scot apoi ochii“. În ordinea aceasta de idei observăm că, dacă cel ce trebuie să ajute este ispitit în fel și chip să nu o facă, în schimb și cel ce primește ajutor are și el ispitele sale specifice.

Adevărata caritate și binefacere este aceea să ajuți pe oameni să se ajute singuri. Dacă vine cineva la ușa noastră și cere pîine nu trebuie să-l lăsăm să plece flămînd. Sărăcia lui poate că e urmarea vreunei boli, sau a unei alte suferințe. Dar adevărata binefacere înseamnă ceva mai mult decît numai să-i dai omului ceva.

Dîndu-li-se sfaturi, și depunînd silințe personale pentru dînșii, negreșit ar costa mult mai mult decît dacă li s-ar da bani. Dar aceasta este adevărata caritate și adevărata binefacere.

Pentru aceasta se cere o inimă plină de interes neegoist pentru fratele și semenul tău; și îndrumîndu-l să vadă de ce

s-ar putea el apuca, il servești cu mult mai mult decât dacă i-ai da bani.

Cei care își câștigă singuri cele necesare, vor învăța îndată să-și întrebuințeze cât mai bine cele câștigate. Dacă depind numai de ei înșiși, ajung nu numai să se întrețină singuri, dar să fie în stare să ajute și pe alții la nevoie. Învățați-i pe aceia care stau degeaba și lasă să treacă toate ocaziile, să ia

și ei parte la datoriile vieții. Arătați-le că religia Bibliei nu face pe oameni trândavi. Domnul Hristos a îndemnat întotdeauna pe oameni să muncească. „Pentru ce stați aici fără lucru?” — zice și astăzi Domnul către cei care nu fac nimic. „Cât este ziuă trebuie să lucrez; vine noaptea, când nimeni nu poate lucra”. (Mat. 20, 6, Ioan 9, 4).

din neam de jos. El, mai mărele tuturor oștirilor îngerești, Se umili pe Sine ca să ia corp omenesc și alege o viață de sărăcie și de umilință. El nu avu posibilități pe care să nu le aibă și săracii. Muncă istovitoare, viață aspră și lipsuri de tot felul, alcătuiau experiențele Sale zilnice. „Vulpile au vizuini”, zicea El, „și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului n-are unde să-și plece capul”. Luca 9, 58.

SIMPLITATE — LEPĂDARE DE SINE

Simplitatea, lepădarea de sine, economia, atât de importante de învățat de către săraci, adesea li se par grele și nebinevenite. Exemplul și spiritul lor firesc mereu îi îndeamnă la mândrie, la dorința de a fi văzuți, la satisfacerea poftelor, la risipă și la deșertă-

ciune. Relele acestea duc pe mulți oameni la sărăcie și pe mulți alții îi împiedecă de a ieși din degradare și ruină. Creștinul însă trebuie să încurajeze pe săraci să reziste acestor influențe.

Domnul Isus veni pe lume cu multă umilință. El se născu

„Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală”. „Ferice de cel ce îngrijește de sărac. Căci Domnul îl izbăvește; Domnul îl păzește și-l ține în viață. El este fericit pe pământ... Domnul îl sprijinește când este pe patul de suferință; îi ușurezi durerile în toate bolile lui”. Gal. 6, 9; Ps. 41, 1—3.

PSALMUL XV.

Cine Doamne va să poată
Dintre ciți pe lume sînt,
Mîntuît pe veci s-ajungă,
Sus, pe Muntele Tău Sfînt ?

.....
Cel neprihănit în viață,
Cel ce spune adevărul,
Cel ce umblă în lumină,
Ferindu-și de rău piciorul !

Cel ce își ferește viața,
De păcat, de orice rău,
Și își face bun prieten
Din Mîntuitorul său !

Cel ce limba-n clevertire,
Nicidecum, nicicînd nu-și lasă,
Ci pe semen cu iubire,
Îl ajută, nu-l apasă !

Acel ce disprețuiește,
Pe cel vrednic de dispreț,
Dar, cinstește pe cei care,
Nu au spirit hrăpăreț !

A sa vorbă niciodată
Chiar în pagubă-i de-ar fi,
Nu și-o-ntoarce, ci-o respectă,
Căutînd a o-mplini !

El cu camătă cîștigul,
Nicicînd nu-l va da altcui ;
Spre a-și apăsa semenul
Nu ia mită contra lui.

.....
Cel ce astfel în viață
Va umbla pe-acest pămînt,
Va ajunge să trăiască,
Sus, pe Muntele Său Sfînt !

DĂNEȚIU IOAN

ORAȘE ANTICE AMINTITE IN RAPOARTELE ȘI SCRIPTURI

Iată câteva date istorice referitoare la unele orașe antice, ce sînt amintite în rapoartele Scripturii :

ANTIOHIA — este orașul situat pe riul Oronte din Siria, unde ucenicii au fost numiți pentru prima dată creștini. El a fost cucerit de către Romani de la regele Tigranes al Armeniei cam pe la anul 66 în.Hr. Era un oraș liber, se guverna singur, era capitala provinciei Siria și ca mărime era al 3-lea mare oraș al Imperiului Roman, după Roma și Alexandria. Deși înfrumusețat de Irod cel Mare, August și Tiberiu, reputația lui morală era foarte rea. Astăzi, un oraș cam de 35.000 de locuitori. Toată antica lui splendoare a dispărut.

ANTIOHIA Pisidiei—a fost declarat oraș liber de către Romani cam la anul 159 în.Hr. Împăratul Augustus îl face o colonie Romană cam pe la anul 11 în.Hr. Orașul are două piețe ; piața lui Augustus și piața lui Tiberiu. În piața lui Augustus a fost un mare templu folosit pentru venerarea frunțașilor locali cu vază, iar mai tîrziu a Împăratului Roman. Expresia „frunțașii cetății“ din Faptele Apostolilor 13,50, este verificată de inscripții antice ale conducătorilor din Antiohia Pisidiei.

ATENA — a fost aliata Romanilor împotriva Macedonenilor. Mai tîrziu părăsește pe Romani și se alătură lui Mitriade din Pont. În consecință, Atena a fost atacată de Romani sub Sulla, în anul 86 în.Hr. Totuși după cucerirea ei, Romanii au permis Atenei să rămînă un oraș liber și suveran, datorită respectului față de gloria trecutului său și a ilustrațiilor dispăruți. Faimoasele lui clădiri, stiluri, filozofi,

dramaturgi și autori formează încă și astăzi o moștenire prețioasă a omenirii.

CORINT — a fost cucerit și distrus de către Romani în anul 146 în.Hr., dar a fost reclădit de către Iuliu Cezar în anul 48 în.Hr. ca o colonie populată cu Italienii liberi și greci expatriați. Augustus îl face capitala provinciei ACHAIA și reședința proconsulului. O inscripție a Împăratului Claudiu din Delfi (51-52 D.Hr.) se referă la Lucius Junius Gallio în fața căruia a compărut Pavel, ca la „prietenui meu și proconsulul ACHAEI“. O altă inscripție în pardoseala unui teatru, se referă, se crede, la Erastus, Șambelanul orașului, ale cărui salutări Pavel le include în Epistola scrisă din Corint pentru cei din Roma.

CIPRU — cucerit de Ptolomeu, la 58 în.Hr. și făcut o provincie romană în anul 27 în.Hr., ca o provincie a Senatului. Conducătorul ei era un proconsul așa cum se afirmă și în cartea Faptelor Apostolilor. O inscripție cam din anul 55 D.Hr. găsită la Pafos se referă la timpul proconsulului Paulus. Acesta se crede a fi proconsulul Sergius Paulus menționat în Fapte 13,7.

DAMASC—menționat în Geneza, este un oraș antic, foarte important în Siria, așezat pe drumul principal al comerțului dintre Mesopotamia și Palestina. Cucerit de Pompei în anul 64 în.Hr. se pare că era controlat de Nabateni în timpul cărora Pavel își începuse aici lucrarea. Situat într-un podiș fertil la Est de munții Anti-Libani, a cărui vîrf acoperit cu zăpadă — Hermon, are cam 2800 m înălțime — și a fost totdeauna un mare centru comercial.

EFES — Regele Pergamului, ATALUS III Filometer își lasă regatul, inclusiv Efesul, ca moștenire Romanilor. Strabon, un geograf grec 66 în.Hr.—24 d.Hr., spune că Efesul „era cel mai mare oraș al Asiei, în acea parte a munților Taurus“. Faimos pentru marele templu al Diane (ARTEMIS), și pentru teatrul lui, pentru AGORA piața publică cum și pentru clădirile lui, era în mărime al 4-lea mare oraș al Imperiului Roman. Dar pretențiile lui de a fi primul oraș al Siriei era contestată de Smirna și Pergam. Folosirea expresiei grecești „mai marii Asiei“ — pentru a descrie pe mai marii (oficialitățile) Efesului, din Fapte 19,31 este confirmată de geograful Strabon, cum și de inscripțiile și monedele găsite. Mai târziu, portul lui se înămolii iar templu ars de către Goți la 262 D.Hr.

IERUSALIM — a fost cucerit de Pompei la 63 în.Hr. Irod cel Mare devine rege al Iudeii, numit de Senatul Roman și domnește de la 37 la 4 în.Hr. El construiește Cezarea în cinstea lui Cezar Augustus, și înfrumusețează Templul din Ierusalim, pentru a intra în grația Iudeilor. La moartea lui, împărăția sa a fost împărțită între cei trei fii ai săi, din cele două căsătorii. Unul din ei, Irod Antipa, a devenit tetrarhul Galileii și Preei de la anul 4 în.Hr. pînă la anul 39 D.Hr. Acesta a fost acel Irod care a luat nevasta fratelui său, și care a fost muștrat de Ioan Botezătorul. Regele Nabatean ARETAS IV îl atacă și-l înfrînge într-o luptă, pentru că a divorțat de prima lui soție, care era o fiică a lui ARETAS. Irod Antipa clădește TIBERIA pe malul lacului Galileii în onoarea Împăratului Tiberiu. Nepotul său, regele Irod Agripa I de mai târziu, era folosit de unchiul său la Tiberia, dar apoi merge la Roma și se împrietenește cu tînărul Caligula. Deși este pus de către Tiberiu în lanțuri pentru că a încercat să-l omoare, el a fost făcut rege peste tetrarhiile Filipi și Lisaniaș în anul 37 D.Hr., cînd Caligula devine rege. Cițiva ani mai târziu i se dă și tetrarhiile lui Irod Antipa care a fost alungat în Galia. Irod Antipa I

începe zidirea zidului al treilea — din Nord — al Ierusalimului, dar a fost oprit de Claudius. Moartea sa în anul 44 D.Hr. este una din datele cele mai precise din cartea Faptelor Apostolilor. Din anul 44 D.Hr. și pînă la revolta iudeilor din anul 66 D.Hr. Palestina a fost condusă de procuratori Romani, printre care au fost Felix (cam 52-60 D.Hr.) și Festus (60-62 D.Hr.).

FILIPPI — După bătălia de la Filipi la anul 42 în.Hr. Antoniu și Octavian fac din Filipi o colonie Romană, incluzînd în ea portul Neapolis (modernul KAVALLA) cam 9 mile mai departe. Via Egnatia mergea de la Neapolis la Filipi, prin vechiul său Forum și peste fluviul Gorgala o milă la vest de oraș.

TESALONIC — (modernul Salonic), cel mai mare oraș Macedonean, a fost numit astfel, după numele sorei lui Alexandru cel Mare — Macedon. El a fost declarat oraș liber cam la anul 42 în.Hr. Vechile inscripții confirmă întrebuintarea în Apoc. 17,6 a cuvîntului grec — POLITARCHS — ca fiind conducători în Tesalonic, deși termenul nu este găsit în nicio literatură grecească existentă azi.

TARSUL Ciliciei — a fost locul de naștere al lui Pavel. Era sediul frumoasei școli de filozofie, despre care Strabon spune că rivaliza cu școlile Atenei și Alexandriei. Cel mai mare filozof al lui, ATENODORUS, a fost profesorul Împăratului Augustus. Puternic elenizat sub Seleucizi, cînd orașul se bucura de autonomie și dreptul de a bate monedă, el a fost făcut reședința guvernatorului Roman al Ciliciei de către Pompei, la anul 64 în.Hr. Un oraș liber din timpul lui Antonius și Augustus, el a fost foarte populat și a prosperat nespus. În timp ce în timpul lui Pavel era un mare port, mai târziu se înnămoleşte și încetează a mai fi port. Hipodromurile romane, teatrele și alte monumente, se află în cea mai mare parte, sub nivelul modernului oraș turcesc de azi.